ఈ వారం కథ

సముద్రమంత

బెజ్జారపు వినోద్ కుమార్

శరత్ కాలపు శీతల రాతిరి అమ్మ ఒడి అంత నిర్మలంగా ఉంది. పాల వెన్నెల ధారలు పుడమి తల్లిని అభిషేకిస్తున్నాయి. ఉండీ ఉండీ చల్లని పిల్లగాలులు వెన్నెలను స్పృశిస్తూ శిథిలమైపోతూన్నాయి.

తోటలో కూచుని ఉంది పల్లవి. రెండు మోకాళ్ళపైనా కట్టుకున్న చేతులపైన చెక్కిలి ఆన్చి ఏదో దీర్ఘాలోచనలో నిమగ్నమై ఉందామె.

పల్లవి గురుపాదం మాష్టారి ఏకైక సంతానం. పల్లవి చిన్న పిల్లగా ఉన్నప్పుడే తల్లిని కోల్పోవడంతో తల్లీదండ్రీ తానే అయి ఆమెను గారాబంగా పెంచాడు గురుపాదం మాష్టారు.

ఇంటిలోపల వరండాలో కూచుని ఉన్నాడు గురుపాదం. అర్ధరాతిరి కావచ్చినా ఇంటిలోపలికిరాకుండా తోటలోనే కూచుని ఉన్న కూతుర్ని లోపలికి రమ్మని పిలువలేదతను. అతను పల్లవికి మొదటి నుండీ పూర్తి స్వేచ్ఛను ఇచ్చాడు కాని ఆమె ఆ స్వేచ్ఛను పరిపూర్ణంగా ఏనాడూ ఉపయోగించుకోలేదు.

'ఠంగ్'. దగ్గరలోనే ఉన్న చర్చిలోంచి ఒక గంట వినిపించింది రాతిరి ఒంటిగంట అవుతున్నట్టు.

నిర్మలమైన శీతల సమరమొకటి నిశ్శబ్దంగా తేలివచ్చి ఆమె ముంగురుల్ని అలవోకగా కదిల్చి వెళ్ళిపోయింది.

నెమ్మదిగా వరండాలోంచి గార్డెన్‌లోకి వచ్చాడు గురుపాదం. కూతురి ప్రక్కనే నిలబడి కూతురి కేసి చూశాడు. అతనికి పల్లవి ఎప్పటికీ చిన్నపిల్లలాగే కనిపిస్తుంది. వెడల్పాటి కళ్ళను గమ్మత్తుగా తిప్పుతూ పట్టుపరికిణీలో హార్మోనియం ముందు కూచుని 'సారిగమదసా... సాదపగరిసా' అంటూ శుద్ధతోడిని తన మధురమైన గొంతులోంచి జాలువారిస్తున్నట్టుగానే ఉంటుంది. "నాన్నా! ఈ రోడ్డుపై కంకర రాళ్ళు వేసి తొక్కే బదులు పూలమొక్కలు నాటితే అందంగా ఉంటుంది కదా" అనో "నాన్నా ఆ గాడిద బురదలో అలా నడుస్తుంది.. పాపం దానికి చెప్పులు లేవా?" అనో అడిగే అమాయక పసిపాపే గుర్తుకొస్తుంది.

'చిన్నులూ' నెమ్మదిగా పిలిచాడు.

మౌనంగా ఉండిపోయింది పల్లవి ఇసుమంతైనా కదలకుండా, ఆమె కెదురుగా వంగి ఆమె చుబుకాన్ని కుడిచేతితో పట్టుకుని మోహాన్ని పైకెత్తాడు.

తెల్లని వెన్నెల్లో, ఆమె తెల్లని చెక్కిళ్ళపైన కన్నీటి కలువలు తళతళ మెరిశాయి.

విలవిల్లాడిపోయాడు గురుపాదం మష్టారు.

"నా చిట్టితల్లీ! నీ హృదయమొక హిమసమూహం. దానికి పిసరంత వేడి సైతం తగలకుండా నా గుండె గదిలో నిన్ను భద్రంగా కాపాడుకుంటూ వచ్చాను. ఎందుకమ్మా కంటతడి పెట్టుకుని నా హృదయాన్ని భీతిల్లజేస్తావు" మూగగా అనుకున్నాడతను.

"ఏరా ఎందుకీ బాధ?" అడిగాడామె కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ.

"ఏం లేదు నాన్నా ఈ రోజు కెమిస్ట్రీ ప్రాక్టికల్ ఎగ్జామ్ బాగా కాకపోతేను" అంది కన్నీళ్ళు తుడుచుకుని.

"అబద్ధం చెప్పి మరింత బాధకు గురి చేస్తావెందుకమ్మా" అన్నాడతను.

కొద్ది క్షణాల మౌనం తరువాత అందామె.

"తనకు కలిగే బాధను కేవలం తనవరకే పరిమితం చేసుకోవడం ఉత్తమం దానిని ఇతరులకు పంచాలని, ఎవరో వచ్చి తనను ఓదార్చాలని ఆశించడం మూర్ఖత్వం నాన్నా" అంది.

"కాదనను. కానీ నన్ను నీలో ఒక భాగంగా నువ్వు భావించడంలేదామ్మా" అన్నాడు.

చాలా క్షణాల మౌనపు ముసుగులోకి దూరిపోయి. నల్లని మేఘమొకటి కొద్ది సేపు జాబిలికి అడ్డంగా వచ్చి వాళ్ళున్న స్థలాన్ని కొద్ది సేపు చీకటి చేసి వెళ్ళిపోయింది. దూరంగా ఎవరో వీధి జంగమయ్య ఉన్మత్తుడై ఏవో భక్తి గీతాల్ని పాడుతూన్నాడు.

"ఈ రోజు టాగోర్ గీతాంజలి చదివాను నాన్నా గోదావరి ఒడిలో"

"......."

"అమ్మ బాగా గుర్తుకొచ్చింది నాన్నా. గోదావరి ప్రవాహపు సడిలో, రాళ్ళకు తగిలిన గీతాంజలి ప్రతిధ్వనిలో, అమ్మ జ్ఞాపకాలు నన్ను బాగా తాకాయి. కనుచూపు మేరా ఆవరించి ఉన్న శూన్యమంతా అమ్మే అయి కనిపించింది నాకు" దుఃఖంతో పూడుకుపోయిందామె గొంతు.

చాలా సేపు అలా ఏడుస్తూనే ఉండిపోయింది.

"నాన్నా, చనిపోవడమంటే ఏమిటి నాన్నా. మానవుని ఉనికి అశాశ్వతమని తెలిసినప్పుడు మనుషుల మధ్య గాఢమైన అనుబంధాల్ని ఉంచి దారుణమైన పొరపాటు చేసింది నాన్నా ఈ ప్రకృతి"

ఆమె కన్నీళ్ళను తుడిచి తన గుండెలకు హత్తుకున్నాడతను. అలాగే ఆమెను పొదివి పట్టుకుని అతి జాగ్రత్తగా, పసిపాపను నడిపినట్లుగా నడిపించుకుంటూ వెళ్ళి ఆమె రూంలో మంచంపై పడుకోబెట్టాడు.

ఆమెను పడుకోబెట్టి వెళ్ళిపోతూన్నప్పుడు పిలిచింది పల్లవి "నాన్నా!" అని. ఆగిపోయి ఏమిటన్నట్టుగా వెనుదిరిగాడతను.

"అమ్మ చాలా దురదృష్టవంతురాలు నాన్నా. నీలాంటి దేవుడి నీడలో ఎక్కువ కాలం గడపకుండానే వెళ్ళిపోయింది" అంది.

కళ్ళల్లో నీళ్ళు గిర్రున తిరుగుతుంటే నిశ్శబ్దంగా వెనుదిరిగి వెళ్ళిపోయాడు.

* * *

ఊరవతల కొండపైన కూచుని ఉన్నారు గురుపాదం, పల్లవి.

గాలి విపరీతమైన వేగంతో వీస్తోంది. కృష్ణాలయం ముందర ఇనుప బొంగుల్లోంచి గాలి వెళుతూ ఈల లాంటి శబ్దంతో నిశ్శబ్దాన్ని చీల్చేస్తోంది.

వెదురుతూన్న ముంగురుల్ని పైకి సర్దుకుంటూ అంది పల్లవి.

"సృష్టికి మూలాధారమైన శారీరక వాంఛలకు పెళ్ళి అనే సాకుతో పరిమితుల్ని విధించడం సమంజసమే. కానీ పెళ్ళయ్యాక స్త్రీ మాత్రమే పురుషుడు ఉన్న స్థలానికి ఎందుకు వెళ్ళాలి నాన్నా.... ఎందుకో నాకు నిన్ను వదిలి వెళ్ళాలనిపించడంలేదు"

"స్త్రీని మోసగించడం అనేది ముందుగా ప్రకృతితోనే ప్రారంభం అయ్యిందమ్మా. దాంతో అంతటి అపురూపమైన వస్తువూ పరిమితుల్లేని బానిసత్వంలో కట్టుబాట్లలో కూరుకుపోయింది" అనేసి మౌనంగా ఉండిపోయాడు గురుపాదం అతని కళ్ళలో ప్రశాంతంగా ఉన్న సముద్రపు నీడలు కనిపించాయి.

ఆలయంలో ఎవరిదో స్త్రీగొంతు నిర్మలంగా మధురంగా వినిపిస్తోంది.

"ముద్దుగారే యశోదా ముంగిటా ముత్యాము వీడు
దిద్దరాని మహిమలా దేవకీ సుతుడూ..."

"నాన్నా నీ భావాల్ని, బాధను నేను గుర్తించాను గనుక పెళ్ళికి ఒప్పుకుంటున్నాను కానీ నీలాంటి వ్యక్తిని మాత్రమే చూడునాన్నా" అంది పల్లవి తండ్రి తొడపైన తలవాలుస్తూ.

ఆమె తలలోకి చేయి జొనిపి ఆప్యాయంగా నిమురుతూండిపోయాడు గురుపాదం.

* * *

నాన్నా!

భర్త నాన్నలా ఉండాలనుకోవడం అవివేకమంటావా? దేనిపైనకూడా నమ్మకం లేనటువంటి వ్యక్తి అంతటి దురదృష్టవంతుడు, దుష్టుడు ఈ ప్రపంచంలో మరొకరుండరేమో? నాకాయనపైన సంపూర్ణ విశ్వాసముంది కానీ అతనికే నాపైన నమ్మకంలేదు.

మౌనాన్ని నేను ప్రేమిస్తానని నీకు తెలుసుకదా. అతను నా మౌనాన్ని 'బాధ'గా అనుకుంటాడు. ఈ బాధ ఎవరి గురించి అని అడుగుతాడు. "ఇంతటి ఇంట్రావర్ట్‌ని ఇంతకు ముందు ఎవరినయినా ప్రేమించి ఉంటావు బహుశః అతని గురించి తలచుకొని దుఃఖిస్తూ ఉంటావు అవునా?" అని ప్రశ్నిస్తాడు చివరకు అంతా అనేసి అలా అన్నందుకు ఏమీ అనుకోకు.... నువ్వు కేవలం నాకే చెందాలి సుమా" అని కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంటాడు.

కాపురానికి వచ్చిన కొత్తలో అతని సాంగత్యం నన్ను మరిపించింది. అతని కోసం అనురాగ సుమాలను హారంగా పేర్చడంలోనే సమయం సార్థకతనొందేది. కానీ అతనేమో ఆ పూవులను కసిదీరా నలిపేస్తూ వెళ్ళి చివరకు వెనుదిరిగి ఆ నలిగిపోయిన ఆ పువ్వులనే మాలగా స్వీకరిస్తున్నాడు.

నిన్ను బాధించడానికో, నీ నుండి ఓదార్పు నాశించో రాయడంలేదు నాన్నా. నీ అమృత సాంగత్యాన్ని పూర్తిగా చవి చూడకుండానే ఈశ్వరుడు తన మహార్ణవంలోకి లాగేసుకున్న అమ్మ చాలా దురదృష్టవంతురాలు నాన్నా ఉంటానిక

నీ
చిన్నులు

ఉత్తరం మడిచి కుర్చీలో వెనక్కి వాలాడు గురుపాదం మాష్టారు. అతని హృదయంలో జ్వాలార్ణవాలు ఎగిసిపడుతూన్నాయి.

చిన్నులూ మీ అమ్మ దురదృష్టవంతురాలేకానీ ఈశ్వరునిలో ఐక్యం అయినందుకు కాదు మీ నాన్నను భర్తగా పొందినందుకు.

సమాజంలో భార్యా భర్తలిరువురిలో అనుమానించే హక్కు కేవలం భర్తకే ఉంది. అది పురుషుడు సృష్టి ఆది నుండి నిర్మించుకుంటూ వస్తున్న దుర్భేద్యమైన కోట. తరచూ ఆమెను అనుమానిస్తున్నానన్న బాధను తట్టుకోలేక మీ అమ్మ స్వయంగా ఈశ్వరునిలో ఐక్యం అయిపోయింది. స్త్రీలోని తట్టుకోలేనంతటి అనిర్వచనీయమైన ప్రేమను, దయను చాలా మంది పురుషులు గుర్తించలేరు. దానిని నాకు ఎవరూ వివరించలేరు. ఇప్పుడు నీ భర్తకు కూడా ఎవరూ వివరించలేరు. అది అంతే తల్లీ ఎన్నితరాలు గడిచినా ఇది మారడం అసంభవమేమో"

ఆ భయంకరమైన ఒంటరితనంలో ఓదార్చేవారెవరూ లేక అలా వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ ఉండిపోయాడు గురుపాదం మాష్టారు. ●